

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Petra Hluštíka, Ph. D., ve věci

žalobce: **V. H.**, narozený X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Hanákem
sídlem Horní lán 1196/9, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2020, č. j. X

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Magistrát města Přerova, Odbor evidenčních a správních služeb a obecního živnostenského úřadu (dále jen „živnostenský úřad“) rozhodnutím ze dne 10. 9. 2019, č. j. X, zrušil dle § 58 odst. 3 věty druhé, zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon) žalobci živnostenská oprávnění z důvodu, že jako osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“) dlouhodobě neplnil závazky podnikatele vůči státu. Živnostenský úřad tak učinil na návrh Okresní správy sociálního zabezpečení Přerov (dále jen „OSSZ

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

Prerov“) ze dne 25. 6. 2019, podaný dle § 6 odst. 4 písm. y) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, která uvedla, že žalobce zejména dlouhodobě nehradí pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a za období od 9. 2. 2005 do 17. 6. 2019 u něj eviduje dluh na pojistném a penále v celkové výši 936 769 Kč, z čehož exekučními tituly – dvěma platebními výměry – mu byla předepsána částka 752 169 Kč a zbývajících částku 187 600 Kč tvoří doplatky na pojistném, zálohy na pojistné a penále. Živnostenský úřad zrušil žalobci živnostenské oprávnění k provozování živnosti se čtyřmi předměty podnikání, a to „Montáž, opravy, revize a zkoušky plynových zařízení a plnění nádob na plyny“, „Provádění staveb, jejich změn a odstraňování“, „Silniční motorová doprava – nákladní provozovaná vozidly nebo jízdními soupravami o největší povolené hmotnosti nepřesahující 3,5 tuny, jsou-li určeny k přepravě zvířat nebo věcí“ a „Vodoinstalatérství, topenářství“ (dále jen „předmětná živnostenská oprávnění“).

2. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí živnostenského úřadu potvrdil.

B) Žaloba a vyjádření žalovaného

3. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového. Zdůraznil, že živnostenský úřad dle § 58 odst. 3 věty druhé živnostenského zákona sice může na návrh OSSZ živnostenské oprávnění zrušit, nemá však povinnost takovému návrhu vyhovět. Jelikož jde o významný zásah do práva na podnikání zaručeného čl. 26 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“), neboť kromě zrušení živnostenského oprávnění jako takového dochází i k nemožnosti požádat o vydání dalšího živnostenského oprávnění a provozování stejné živnosti po tři roky od právní moci rozhodnutí, je třeba, aby v řízení byly opatřeny všechny potřebné důkazy, řádně provedeno důkazní řízení a učiněny odpovídající skutkové závěry, což se dle žalobce v posuzované věci nestalo. Žalobní body soud shrnuje takto:
- a) nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, neboť z odůvodnění rozhodnutí živnostenského úřadu nevyplývá, jakým způsobem měla být žalobci předepsána částka 187 600 Kč, o níž úřad uvedl jen to, že se jedná o doplatky na pojistném, zálohy na pojistné a penále. Tato vada se poté promítá i do výroku rozhodnutí, která je tak nejasný, nepřesný a nepřezkoumatelný;
 - b) žalovaný uvedl, že od podání návrhu dluh žalobce vzrostl na 980 919 Kč, aniž uvedl, co je v této částce zahrnuto, tím spíše, že od podání insolvenčního návrhu neběží penále;
 - c) žalovaný neprovedl žalobcem navržený důkaz usnesením soudu o povolení oddlužení, jeho neprovedení neodůvodnil a omezil se pouze na konstatování, že ke dni vydání rozhodnutí je proces ve fázi povolení oddlužení. Povinností žalovaného úplně zjistit skutkový stav se přitom vztahovala i na insolvenční návrh, ze kterého se podává, v jakých reálných částkách je žalobce schopen splácet závazky věřitelům z příjmů z podnikatelské činnosti po dobu insolvenčního řízení. Umožňuje-li insolvenční zákon oddlužení podnikajících fyzických osob, je tím nepochybně dán veřejný zájem na tom, aby dlužník, je-li objektivně schopen nadále podnikat, měl právě příjem z této činnosti k uspokojení pohledávek věřitelů. Žalovaný v tomto ohledu skutkový stav nezjistil a nezabýval se tak v rámci správní úvahy ochranou veřejného zájmu;

d) rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný neprovedl test proporcionality a není zřejmé, z jakých důvodů potvrdil rozhodnutí živnostenského orgánu o zrušení všech čtyř živnostenských oprávnění.

4. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že živnostenský úřad sice nemá povinnost návrhu OSSZ vyhovět, avšak v posuzované věci úřad věc zvážil a s ohledem na konkrétní okolnosti případu došel k závěru, že se jedná o závažné a dlouhodobé neplnění závazků vůči státu a dlužná částka je ve značné výši, přičemž neshledal okolnosti, které by odůvodňovaly žalobci živnostenské oprávnění ponechat. Správní orgán je nadto povinen postupovat dle § 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“) tak, aby v podobných věcech nevznikaly nedůvodné rozdíly, případ žalobce je shodný s případy, kdy živnostenský úřad ke zrušení živnostenského oprávnění přistupuje, a žádá okolnost, která by byla důvodem pro jiný postup, nenastala. Ústavně zaručené právo na podnikání může být dle čl. 26 odst. 2 LZPS omezeno zákonem a § 58 živnostenského zákona je jedním z takových případů. Skutečnost, že o dluhu ve výši 187 600 Kč nebylo ke dni podání návrhu rozhodnuto platebním výměrem, dle žalovaného nic nemění na tom, že se o dluh, a tím pádem neplnění závazků vůči státu, jedná. Dlužné částky zcela korespondují s návrhem OSSZ Přerov, a tudíž výrok není nejasný. Žalovaný se ve prospěch žalobce zajímal o to, zda ve věci nenastaly nové skutečnosti, proto se dotázal OSSZ Přerov, která popsala, z čeho se dluh skládá a kolik a kdy žalobce uhradil, což žalovaný v rozhodnutí uvedl. Žalobce v odvolání nepožadoval provedení důkazu usnesením o povolení oddlužení, požadoval pouze zamítnutí prvostupňového rozhodnutí či jeho odložení do doby ukončení insolvenčního řízení. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí vysvětlil, jaký je vztah povolení oddlužení a podnikání. S ohledem na výši dluhu a délku trvání platební nekázně došel žalovaný k závěru, že je ve veřejném zájmu, aby žalobce již dále nepodnikal. Žalobce nepředestřel žádný plán splácení dluhu, ani s OSSZ Přerov nevstoupil v jednání a nesnažil se její postoj řádným a reálným plněním dluhu změnit. Test proporcionality provedl živnostenský úřad na str. 5 rozhodnutí, přičemž žalovaný se ve svém rozhodnutí nadto zabýval také ekonomickými a sociálními dopady.

C) Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez nařízení jednání.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že návrh OSSZ Přerov na zrušení živnostenského oprávnění žalobce byl živnostenskému úřadu podán dne 28. 6. 2019 a byl odůvodněn žalobcovým dlouhodobým neplněním povinností vyplývajících z předpisů o sociálním zabezpečení, spočívajícím v pozdním oznámení o zahájení samostatné výdělečné činnosti, pozdním předkládání přehledů o příjmech a výdajích a zejména dlouhodobým a soustavným neplněním závazků vůči státu. OSSZ Přerov popsala, že žalobce neplatí pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, přestože má povinnost platit i zálohy na pojistné na důchodové pojištění, což mu to ukládají § 13 a 13a zákona č. 582/1992 Sb. OSSZ Přerov uvedla, že dlužné částky pojistného a penále byly předepsány žalobci k úhradě dvěma platebními výměry, které specifikovala číslem, datem vydání i částkami dosahujícími celkově přes 750 tis. Kč, avšak žalobce ani přes výzvy nic neuhradil. Dále OSSZ Přerov popsala, že dne 22. 2. 2017

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

vyzvala žalobce, aby se z důvodu neplnění závazků dostavil, na což zareagoval žalobce písemným vysvětlením, dále však neplatil. Následně se žalobce na opakovanou výzvu dne 21. 5. 2019 dostavil k jednání, uvedl, že dlužnou částku není schopen hradit, avšak vynasnaží se hradit alespoň zálohy na pojistné, což však ke dni sepsání návrhu, tj. k 25. 6. 2019, nesplnil. Dluh žalobce OSSZ Přerov vyčíslila částkou 939 769 Kč ve složení uvedeném výše.

7. Živnostenský úřad proto dne 9. 7. 2019 zahájil řízení o zrušení všech živnostenských oprávnění žalobci podle § 58 odst. 3 věty druhé živnostenského zákona. Žalobce v reakci na doručený návrh popsal v podání ze dne 16. 7. 2019, že důvodem vzniku dlužné částky na pojistném byly vážné rodinné problémy, soudně řešené rodinné spory a několikero vážných dlouhotrvajících onemocnění. Namítl, že přes veškeré popsané problémy, kdy před šesti lety převzal i povinnosti samoživitele, nikdy nezatěžoval sociální systém žádostí o jakékoli sociální dávky, řádně platí daň z příjmů a vyživil děti do dospělosti. Navržené opatření dle žalobce nedává smysl, uvrhne jej do ještě horší sociální situace a absurdně jej postaví do role žadatele vůči státu jakožto nezaměstnaného. K vyjádření doložil žádost adresovanou ČSSZ o podmíněčný odklad návrhu na zrušení živnostenského oprávnění na dobu 12 měsíců, po kterou by měl mít možnost vrátit se do režimu standardních úhrad záloh a současně se pokusit o úhradu podstatné části dluhu.
8. Živnostenský úřad dne 21. 8. 2019 žalobci sdělil, že nevezme-li OSSZ Přerov svůj návrh zpět, musí o něm věcně rozhodnout. To učinil dne 10. 9. 2019. V odůvodnění rozhodnutí živnostenský úřad uvedl, že ačkoli žalobce vyzdvihl svůj zodpovědný přístup k plnění povinností, placení pojistného na sociální zabezpečení je jednou z nich a tu žalobce dlouhodobě neplnil, což jej dostalo do situace, která je předmětem řízení, přičemž žalobcem namítaná vynucená pozice žadatele vůči státu není po odebrání živnostenského oprávnění nevyhnutelná. Dále uvedl, že v návrhu popsané pohledávky vůči státu považuje za závažné porušení povinností podnikatele a z popsaných kroků OSSZ Přerov má za to, že žalobce své závazky neplní dlouhodobě, veškeré možnosti k vymožení byly bezvysledně vyčerpány a neplnění uvedených povinností má negativní dopad v oblasti příjmů státu. Dále úřad uvedl, že se zabýval otázkou proporcionality a dospěl k závěru, že v posuzovaném případě veřejný zájem státu na řádném placení daní, pojistného na sociální zabezpečení a dalších povinných plateb, který žalobce prokazatelně závažným způsobem ohrozil, když ke dni 17. 6. 2019 dluží státu 939 769 Kč, nutně převažuje nad ochranou práva na podnikání, které není absolutní. Svým jednáním žalobce dle živnostenského úřadu také získal výhodu oproti podnikatelům, kteří závazky vůči státu řádně hradí. Sankční zrušení živnostenského oprávnění žalobci proto bylo spravedlivým a jediným možným řešením. Žalobce měl dle úřadu v uplynulém období dostatek příležitostí svým závazkům dostát a dluh umořovat, což neučinil. Závěrem živnostenský úřad uvedl, že přihlédl zejména k závažnosti (výši dluhu), způsobu protiprávního jednání (neplnění více povinností) a délce protiprávního jednání (únor 2005 až červen 2019) žalobce a také zdůraznil, že dbal i na to, aby při posuzování skutkově shodných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
9. Žalobce v odvolání namítal, že živnostenský úřad přehlédl, že návrh byl OSSZ Přerov podán až po realizaci nápravy z jeho strany, tj. obnovení pravidelných plateb záloh a předložení reálné možnosti umořování dluhu. Dále namítl, že zrušení živnostenského opatření není v jeho případě spravedlivé, nýbrž nic neřešící, ponižující a likvidační a poukázal i na zjevný nedostatek fundovanosti úředníka, který nezhodnotil širší rozměry

dopadu rozhodnutí na OSVČ, který pracuje 30 let ve stavebnictví, povolání obětoval zdraví a je na sklonku produktivního věku bez možnosti nalézt stejné, resp. stejně placené zaměstnání. Závěrem uvedl, že byl nucen podat na sebe insolvenční návrh za účelem oddlužení, jelikož zánikem živnosti u něj zaniknou i zdroje, z nichž byl s to dluh uhradit v rámci nabízené nápravy. Rozhodnutí insolvenčního soudu by dle žalobce představovalo státem garantovanou jistotu úhrady dlužné částky vůči OSSZ Přerov, a proto požádal žalovaného o odložení rozhodnutí do doby skončení insolvenčního řízení.

10. Žalovaný s ohledem na obsahu odvolání požádal OSSZ Přerov o sdělení aktuálních údajů ve věci plnění závazků žalobce. OSSZ Přerov žalovanému dne 4. 12. 2019 sdělila, že žalobce z dlužné částky neuhradil ničeho a nehradí řádně ani měsíční zálohy. Za posledních 13 let žalobce dle OSSZ Přerov uhradil jen tři platby pojistného, a to 12. 7. 2019 částku 2 800 Kč, dne 9. 8. 2019 částku 2 500 Kč a dne 30. 8. 2019 částku 2 500 Kč, přičemž jen výše měsíční zálohy na pojistné od června 2019 činí 2 636 Kč. Celková výše dluhu na pojistném tak ke dni 4. 12. 2019 vzrostla na 980 919 Kč (pojistné 415 821 Kč a penále 565 098 Kč).
11. Dále bylo v reakci na výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí doručeno žalovanému podání žalobce ze dne 4. 1. 2020, jímž znovu apeloval na ponechání živnostenského oprávnění a doložil lékařské zprávy o jeho zdravotním stavu.
12. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že všechny podmínky pro rozhodnutí dle § 58 odst. 3 druhé věty živnostenského zákona byly splněny a ztotožnil se s úvahou živnostenského úřadu o tom, že s ohledem na trvalost platební nekázně spojenou s porušováním právních předpisů a výši dluhu se v případě žalobce jeví zrušení živnostenského oprávnění vhodným opatřením, které také zabrání narůstání dluhu žalobce vůči státu. Žalovaný uvedl, jaké skutečnosti zjistil o aktuální platební aktivitě žalobce ze sdělení OSSZ Přerov ze dne 4. 12. 2019, z čehož dovodil, že námitka neaktuálnosti návrhu a zjednání nápravy je nedůvodná, neboť žalobce zaplatil dobrovolně jen 3 platby bezprostředně po zahájení řízení o zrušení živnostenského oprávnění v červenci a srpnu 2019 a k další platbě do 4. 12. 2019 nedošlo. Jednalo se tak o platby nahodilé a nedostatečné a dluh naopak vzrostl. Dále žalovaný poukázal na úvahy živnostenského úřadu o proporcionalitě přijatého řešení a ztotožnil se s jeho závěrem, že pro společnost bude vhodnější, bude-li žalobci právo podnikat pro dlouhodobé neplnění základních podnikatelských povinností na určitou dobu odepráno. Absenci úvah živnostenského úřadu o sociálních dopadech rozhodnutí na žalobce onačil žalovaný za vadu, která však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že žalobce si může obstarávat prostředky k obživě prostřednictvím závislé činnosti, přičemž s ohledem na situaci na trhu práce a své zkušenosti se o další profesní uplatnění nemusí obávat. Dále žalovaný uvedl, že z obsahu insolvenčního návrhu v řízení vedeném u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci sp. zn. KSOL 20 INS 27899/2019 zjistil, že žalobce je rozvedený, má vyživovací povinnost a stanovené měsíční výživné 2 000 Kč, což bude schopen výdělkem ze zaměstnaneckého poměru pokrýt. Dále uvedl, že ke dni vydání jeho rozhodnutí je insolvenční řízení ve fázi povolení oddlužení, které může probíhat u podnikající i nepodnikající fyzické osoby. Podnikání dle žalovaného není podmínkou pro oddlužení a současně výsledek procesu oddlužení není předběžnou otázkou, která by zakládala důvod pro přerušování či zastavení řízení o zrušení živnostenského oprávnění. K doloženým lékařským záznamům žalovaný uvedl, že zdravotní stav žalobce není předmětem řízení a je-li žalobce schopen podnikat v několika

oborech činnosti, je schopen stejnou či obdobnou činnost vykonávat i jako zaměstnanec. Žalovaný se ztotožnil s živnostenským úřadem také v tom, že 3 platby, které žalobce učinil bezprostředně po zahájení řízení nelze s ohledem na výši dluhu považovat za změnu jeho postojů a obrát v plnění závazků vůči státu. Dále také připomněl, že podnikání je činnost vykonávaná mj. na vlastní odpovědnost, jejíž součástí je i nést následky neplnění povinností vůči státu. Pokračováním v podnikatelské činnosti by docházelo k neustálému narůstání žalobcova dluhu, který by jej stěžejí mohl splácet. Pokud by toho schopen byl, zajistě by to učinil již dříve. Podnikatelé, kteří závazky vůči státu neplní, dle žalovaného ztěžují plnění ústavních práv občanů na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří a při neschopnosti v práci. Zásah do práv žalobce je tak přiměřený a způsobilý chránit uvedený zájem společnosti, přičemž cílem opatření je též ochrana hospodářské soutěže.

13. Podle § 58 odst. 3 živnostenského zákona *živnostenský úřad může živnostenské oprávnění zrušit nebo v odpovídajícím rozsahu provozování živnosti pozastavit, jestliže podnikatel závažným způsobem porušil nebo porušuje podmínky stanovené rozhodnutím o udělení koncese, tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy. Živnostenský úřad může živnostenské oprávnění zrušit též na návrh příslušné správy sociálního zabezpečení, jestliže podnikatel neplní závazky vůči státu.*
14. V rozsudku ze dne 8. 12. 2005, č. j. 7 As 13/2004-72 Nejvyšší správní soud vyložil citované ustanovení následovně: *„Zrušení živnostenského oprávnění podle § 58 odst. 3 živnostenského zákona je na správním uvážení živnostenského úřadu. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního úřadu, nýbrž pouze to, zda úřad při rozhodování nepřekročil meze správního uvážení nebo je nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).“* Zákodárce dal tedy správnímu orgánu možnost zvážit konkrétní okolnosti případu a rozhodnout o zrušení či nezrušení živnostenského oprávnění subjektu, který neplní své závazky vůči státu, za předpokladu, že příslušná správa sociálního zabezpečení podá návrh na zrušení živnostenského oprávnění. Soudu v takovém případě přísluší přezkoumávat jen to, zda je v rozhodnutí živnostenského úřadu příslušná úvaha obsažena, zda je přezkoumatelná a zda úřad nepřekročil zákonný rámec volné úvahy správního orgánu, což znamená, že se soud zabývá tím, zda tato úvaha správního orgánu neodporuje zásadám logiky a má dostatečnou oporu ve zjištěných skutečnostech (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007-151).
15. Všechny uvedené podmínky byly v posuzované věci splněny. Návrh na zrušení živnostenského oprávnění byl podán příslušnou OSSZ a byl zdůvodněn dlouhodobým a závažným porušováním povinností podnikatele a neplněním povinností vůči státu ze strany žalobce. Živnostenský úřad srozumitelně vyjádřil a přesvědčivými argumenty podepřel úvahu, na jejímž základě návrhu OSSZ Přerov vyhověl, tato úvaha má dostatečnou oporu ve zjištěných skutečnostech a je zcela logická. Žalovaný se následně poctivě vypořádal s odvolacími námitkami, aktualizoval skutková zjištění a ještě doplnil úvahy správního orgánu I. stupně a jím provedený test proporcionality přijatého řešení. Skutečnost, že ke zrušení živnostenského oprávnění nemusí živnostenský úřad obligatorně přikročit, vyplývá z § 58 odst. 3 věty druhé živnostenského zákona a je mezi účastníky nesporná. Živnostenský úřad však v posuzované věci přezkoumatelně a přesvědčivě zdůvodnil, proč zrušení živnostenského oprávnění bylo v případě žalobce zcela adekvátním a spravedlivým opatřením, pečlivě a obsáhle zvážil konkurenci práva žalobce na podnikání (které dle formulace čl. 26 odst. 2 LZPS vskutku patří mezi ústavně zaručená práva, jež jsou zákonem omezená) a veřejného zájmu na plnění platebních povinností

vůči státu, meze správního uvážení nepřekročil a nijak jej nezneužil, a tudíž krajský soud nemůže do jeho správní úvahy jakkoli zasahovat.

16. Žalobní body poněkud překvapivě směřoval žalobce vůči skutečnostem, které v celém správním řízení nijak nezpochybňoval, a to zejména vůči přezkoumatelnosti vyčíslené částky celkového dluhu na pojistném a penále. Jde-li o námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu ve vztahu k výši dluhu, krajský soud konstatuje, že z pohledu aplikovaného § 58 odst. 3 věty druhé živnostenského zákona je irelevantní, zda byl o celé vyčíslené výši dluhu vydán platební výměr, či nikoli. Pro aplikaci uvedeného ustanovení není podstatná konkrétní výše dluhu, nýbrž to, že „podnikatel neplní závazky vůči státu“, bez jakékoli bližší specifikace o jejich výši či o tom, zda ohledně nich byl vydán exekuční titul. Skutečnost, že žalobce dlouhodobě neplní závazky vůči státu, byla živnostenským úřadem zjištěna a minimálně na částky 511 239 Kč a 240 930 Kč byly v letech 2015 a 2017 vydány v rozhodnutí specifikované platební výměry, což žalobce nerozporuje, přičemž již samotná výše dluhu vyplývající z těchto dvou platebních výměrů by bohatě postačovala k zdůvodnění vyhovění návrhu. Vůči zbylé částce 187 600 Kč, kterou živnostenský úřad v souladu s návrhem OSSZ Přerov nazval doplatky na pojistném, zálohy na pojistné a penále, žalobce rovněž ničeho nenamítal a nedožadoval se bližšího vyčíslení jednotlivých položek. Ani v žalobě ostatně nenamítá, že by se vyčíslení dluhu OSSZ Přerov míjelo se skutečností a že by byl jeho dluh nad rámec částky vyplývající z obou platebních výměrů ve skutečnosti nižší. Přesné nerozepsání uvedené částky na jednotlivé položky tudíž nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí živnostenského úřadu ani nejasnost jeho výroku.
17. Nedůvodným je též žalobní bod b). Skutečnost, že od podání návrhu OSSZ Přerov dluh žalobce ještě vzrostl, a to na částku 980 919 Kč, zmínil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí toliko v reakci na odvolací námitku nezohlednění nápravy platební morálky žalobce po ústním jednání u OSSZ Přerov. Nejednalo se tedy o nosný důvod rozhodnutí, nýbrž o vypořádání námítky. Žalovaný vyšel z údajů, které mu poskytla OSSZ Přerov a s nimiž žalobce seznámil, přičemž žalobce nárůst dlužné částky od června do prosince 2019, ani výši této částky nijak nerozporoval. Činí tak, a to velmi obecně, až v žalobě. Ani v tomto ohledu tedy nelze považovat rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Toliko pro úplnost krajský soud uvádí, že se žalobce mylí, naznačuje-li, že nárůst jeho dluhu o uvedenou částku za půl roku je pochybný, neboť od podání insolvenčního návrhu neběží penále. Je totiž sice pravdou, že podle § 20 odst. 5 písm. f) zákona č. 589/1992 Sb. se penále neplatí za dobu ode dne zahájení insolvenčního řízení do dne nabytí právní moci rozhodnutí soudu, kterým se insolvenční řízení končí, avšak v případě žalobce bylo insolvenční řízení zahájeno teprve dne 28. 11. 2019, a tudíž nárůst dlužné částky za období od června do prosince 2019 o částku převyšující 40 000 Kč i přes tři zmíněné platby v červenci a srpnu (z nichž 2 nedosahovaly ani výše předepsané zálohy) není nijak překvapivý.
18. Lze tak uzavřít, že živnostenským úřadem bylo zjištěno dlouhodobé neplnění závazků vůči státu ze strany žalobce a existence velmi vysokého dluhu na pojistném, tudíž skutkový stav v rozsahu nezbytném pro zrušení živnostenského oprávnění dle § 58 odst. 3 věty druhé živnostenského zákona byl v souladu s § 3 s. ř. zjištěn tak, že o něm nepanují důvodné pochybnosti.
19. Obsahem rozhodnutí žalovaného je vyvrácena také žalobní námitka nezjištění skutkového stavu ve vztahu k probíhajícímu insolvenčnímu řízení. Jak soud výše uvedl, žalovaný se

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

otázce vztahu oddlužení a zrušení živnostenského oprávnění podrobně věnoval, a to na str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž zřetelně provedl kontrolu stavu insolvenčního řízení i v den vydání rozhodnutí. Se závěrem žalovaného o tom, že povolení oddlužení není s řízením o zrušení živnostenského oprávnění v kolizi, se krajský soud zcela ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na úvahy žalovaného, které shrnul v odst. 12 výše. Ochranou veřejného zájmu se žalovaný v rozhodnutí zabýval velmi podrobně a zodpovědně, což krajský soud v odst. 12 rovněž shrnul, tudíž i tato námitka je lichá. Žalobce se rovněž mylí v tom, že samotná insolvenčním zákonem zakotvená možnost povolení oddlužení fyzickým podnikajícím osobám zakládá veřejný zájem na tom, aby tyto osoby pokračovaly v podnikání formou provozování živností. Pro tuto úvahu neshledává soud v zákoně oporu a ani žalobce nevysvětluje, proč by mělo být ve veřejném zájmu trvat na tom, aby úpadce uspokojoval své věřitele právě a jen z příjmů z podnikatelské činnosti provozované na základě živnostenského oprávnění a nikoli z jiných možných zdrojů.

20. Konečně je obsahem rozhodnutí správních orgánů obou stupňů spolehlivě vyvrácena i námitka absence testu proporcionality. Krajský soud obsah obou rozhodnutí záměrně poměrně podrobně výše shrnul, neboť soubor úvah správních orgánů obou stupňů zcela vyčerpává předmětnou problematiku, úvahy porovnávající zájem žalobce na pokračování v podnikatelské činnosti s veřejným zájmem na úhradě plateb do sociálního systému jsou podrobně a srozumitelně rozvedeny a jedná se o úvahy zcela racionální a odpovídající zjištěnému skutkovému stavu. Test proporcionality byl tedy správními orgány obou stupňů precizně proveden, a to zcela dostatečně již živnostenským úřadem, jehož úvahy ještě doplnil žalovaný o ekonomický a sociální aspekt na str. 5 napadeného rozhodnutí a krajský soud neshledává důvod tyto úvahy jakkoli korigovat a doplňovat. Námitku, že rozhodnutí o zrušení živnostenského oprávnění považuje žalobce za neproporcionální v tom smyslu, že schází zdůvodnění zrušení oprávnění k provozování všech čtyř živností, žalobce rovněž v odvolacím řízení neuplatnil, tudíž nelze žalovanému vytýkat, že se k této otázce v napadeném rozhodnutí nevyjádřil. Po věcné stránce se dle krajského soudu jedná o námitku nedůvodnou. Žalobce totiž pomíjí, že důvod zrušení živnostenského oprávnění dle § 58 odst. 3 věty druhé živnostenského zákona se nevztahuje k žádnému konkrétnímu oboru činnosti žalobce, nýbrž k živnostenskému oprávnění jako takovému. Je-li hlavním účelem tohoto bezesporu krajního a sankčního řešení ochrana veřejného zájmu a ukončení navyšování dluhu na pojistném, pak by toliko omezení rozsahu živnostenského oprávnění o některé ze zapsaných živností nemohlo k předmětnému cíli vést.
21. Zcela nad rámec nutného odůvodnění krajský soud závěrem dodává, že je mu z vlastní rozhodovací činnosti (věc sp. zn. 65 A 23/2019) známo, že živnostenský úřad ve věci skutečně rozhodl v souladu se zásadou zakotvenou v § 4 s. ř., tj. tak, aby v podobných věcech nevznikaly nedůvodné rozdíly.

D) Závěr a náklady řízení

22. Jelikož soud shledal všechny žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahupisu v řízení žádné náklady jdoucí nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Olomouc 23. února 2021

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu